

ELS: 'Fred was een weldoener, een goeierd die anderen altijd wilde helpen.'

ELS VERGAF DE MOORDENAAR VAN HAAR BROER

'Door te **vergeven**,
voel ik weer liefde'

Zou jij het kunnen: de moordenaar van je broer of zus vergeven? Els (52) deed het. Ze zocht hem op in de gevangenis. **"George vergeven was een moeilijk en eenzaam proces, maar ik sta nu lichter in het leven."**

Els: "Als ik George, de man die mijn broer om het leven bracht, niet had vergeven, was ik vroeg of laat echt vastgelopen. Dat weet ik zeker. Want als je alle boosheid en verdriet opsluit in een kooitje in jezelf en daar niets mee doet, kun je ook niet meer optimaal liefhebben. Dan verkrampen al je emoties en word je onecht. En dat wilde ik niet. Ik wil, ondanks het verlies van mijn broer, genieten van het leven zonder te verharderen of cynisch te worden. En ik wil het goede blijven zien in mensen, want ik geloof niet in zwart-witdenken: iedereen heeft iets goeds in zich. Er is alleen wel een

verschil tussen een mens en zijn gedrag. Wat George heeft gedaan, zal ik nooit goedkeuren, maar ik heb ervoor gekozen te kijken naar hem als persoon. Ik begrijp waardoor zijn gedrag is veroorzaakt. Daardoor kan ik hem vergeven, al is dat wel een heel proces geweest. Fred was echt mijn 'kleine broertje', hij was acht jaar jonger dan ik. We hadden een typisch broer-zuscontact: we appten veel en hielden elkaar op de hoogte van onze levens. Af en toe bemoederde ik hem ook; ik voelde me verantwoordelijk als grote zus."

Met hem te doen

"In 2014 gooide Fred zijn leven helemaal om. Vlak daarvoor was hij na een gelukkig huwelijk van 12,5 jaar gescheiden, omdat hij uit de kast kwam. Hij en zijn vrouw waren beste maatjes, maar Fred kon zijn gevoelens niet langer negeren. Toen het bedrijf dat hij met zijn ex

runde failliet ging, verhuisde hij naar een andere stad. Zo kon hij helemaal opnieuw beginnen. Fred was een weldoener, een goeierd die anderen altijd wilde helpen. Dus toen hij George leerde kennen – die vanwege zijn geardeheid van Jamaica was gevlucht en in een asielzoekerscentrum woonde – dacht hij: wij kunnen elkaar helpen. Ze hadden beiden weinig geld, maar samen konden ze wél een huis huren. Dus gingen ze op zoek naar een woning. Er was liefde tussen hen, maar het samenwonen was vooral een praktische oplossing."

Erg ongerust

"Ik ontmoette George uitgerekend op de begrafenis van mijn vader. Fred en George waren toen een paar weken samen. George vertelde me die dag in een notendop over zijn verleden: dat hij was opgegroeid met een vader als dominee, die hem stokslagen gaf omdat hij homo was. Hij had nooit liefde gekregen. Jamaica is behoorlijk homofob en uiteindelijk was dat ook de reden dat hij het land ontvluchtte. Ik had met hem te doen, voelde compassie voor die boomlange man met zijn donkerbruine ogen. En er was ook een soort klik tussen ons. Een maand later woonden Fred en George samen, maar ze appten me allebei ook weleens over de ruzies die ze hadden. Dan bemiddelde ik.

Een andere broer en ik zeiden dan: 'Dat samenwonen was een snelle actie, dus blijf met elkaar praten. En als het niet werkt, verhuizen we George weer.' We hadden bedenkingen over hun keuze, maar echt zorgen maakten we ons niet. Het waren immers volwassen mannen. Toch ging het mis. Op een zaterdag belde mijn moeder dat Fred en George bij haar zouden langskomen, maar niet waren komen opdagen. Toen ik op mijn mobiel zag dat Fred op vrijdagavond voor het laatst online was geweest, vonden mijn man en ik dat raar. We kregen ze niet te pakken en langzaam werd ik steeds ongeruster. Die zaterdagavond heb ik de politie en het ziekenhuis gebeld, maar hun namen waren niet bekend. Zondag was een rare dag, want we zaten de hele dag te wachten op een appje van Fred, maar we dachten ook: misschien zijn ze tot laat naar een feestje geweest. Omdat het anderhalf uur rijden was naar hun huis besloten we toch nog af te wachten. Om afleiding te hebben, gingen we met onze >

'De eerste paar weken na zijn overlijden was ik in pure shock'

kinderen naar de Mexicaan. Daar checkte mijn man Twitter en zag een bericht: de straat van Fred was afgezet door de politie omdat er een sterke chloorlucht hing. Toen wisten we al dat het mis was. Tien minuten later belde Freds ex-vrouw: mijn broertje was overleden en George zwaargewond. Wat er precies is gebeurd en wanneer, weten we niet. Maar vaststaat, dat Fred en George ruzie kregen en George hem in een black-out om het leven heeft gebracht. Daarna probeerde hij zichzelf te doden door chloor te drinken. Nadat ze hen vonden,

ELS: 'Ieder mens heeft een bepaalde goedheid in zich, je moet er alleen voor openstaan die te zien.'

Kijk voor meer informatie over Perspectief Herstelbemiddeling op www.perspectiefherstelbemiddeling.nl.

'Pas na een half uur keek George me aan. Hij durfde me letterlijk niet onder ogen te komen'

werd hij direct in hechtenis genomen. Horen dat mijn broer er van het ene op het andere moment niet meer was, was verschrikkelijk, maar door de acute stress schoot ik in de regelmodus. We moesten onverwachts zo veel doen: praten met de politie, zijn uitvaart organiseren. Het was zo'n rare gewaarwording. Opeens was hij er niet meer, zonder dat we afscheid hadden kunnen nemen. En waarom? Eigenlijk was ik die eerste weken in pure shock. Ik weet nog dat ik na zijn begrafenis soms op de bank voor me uit zat te staren en het opeens twee uur later was. De rouw die ik voelde, ging heel diep. Dat kwam ook doordat er zo veel emoties bij kwamen: het ene moment was ik vooral verdrietig, het andere ontzettend boos op George, mezelf én Fred, want waarom had hij me niet verteld dat hun ruzies soms zo uit de hand liepen? Waarom was hij niet weggegaan? Waarom had ik het niet gezien?"

Soort van wraak

"Toen Slachtofferhulp ons een paar weken na zijn overlijden vertelde dat ik tijdens de rechtszaak gebruik mocht maken van mijn spreekrecht, wist ik meteen dat ik dat wilde doen. Ik wilde dat George hoorde wat hij ons had aangedaan. Ik had behoefte aan

rechtvaardigheid en door mijn spreekrecht te gebruiken, móest George wel naar me luisteren. Ja, dat was een soort wraak. Toch was het dubbel om mijn brief voor te lezen in de rechtszaal. Aan de ene kant was ik boos toen ik hem voor het eerst weer zag, aan de andere kant vond ik het moeilijk hem te horen snikken. Want ik kende zijn achtergrond: hij is een jongen die nooit heeft geleerd wat liefde is. Na de rechtszaak viel ik in een gat. Alles wat moest worden gedaan en geregeld stopte. En toen begon er langzaam een onderbuikgevoel op te spelen. Een stemmetje dat zei: kijk verder dan die boosheid en vergeef George. Hij heeft dit niet gedaan omdat hij Fred dood wilde hebben. Hij deed het uit onmacht, omdat hij nooit heeft geleerd hoe je liefde moet geven, en verstrikt raakte in zijn eigen pijn. Natuurlijk vond ik dat onderbuikgevoel ingewikkeld, omdat ik tegelijk zo veel verdriet en boosheid voelde, maar dat stemmetje werd steeds luider. Tot ik me een maand na de rechtszaak realiseerde: ik kan dit gevoel niet negeren, ik moet hem schrijven. Niet om nog eens mijn boosheid te uiten, maar om te zeggen: ik zie wie je in de kern bent. En daarom

geloof ik niet dat het je bedoeling was om Fred te doden. Ik heb hem een kaart met een ijsberg gestuurd. Dat was een metafoor voor hem: boven water zie je alleen het topje – zijn gedrag en daden – maar er zit een veel grotere berg onder water: hij als persoon. Voor wie ik die kaart schreef? In de eerste plaats voor mezelf. Het luchtte op om de woorden die in mijn hoofd zaten op papier te zetten. Maar het sturen was tweeledig: ik wilde hem ook laten weten dat ik aan hem dacht, daar in zijn cel."

Onbegrip

"Mijn omgeving vond de schrijfactie moeilijk. Mijn man zei: 'Je bent toch Jezus niet?' Mijn broer vond het raar. Ik snapte dat onbegrip wel. Iedereen om me heen worstelde met zijn verdriet en nu wilde ik de aanrichter van alle pijn gaan schrijven? Dat was ongemakkelijk, want zo werden zij ook weer geconfronteerd met het verlies. Toch heeft het me niet tegengehouden, ik voelde dat ik het moest doen. Gelukkig kreeg ik uiteindelijk wel veel steun. Steeds als er nieuwe zinnen in mijn hoofd ontstonden, schreef ik George, ongeveer elke zes maanden. Mooie gedichten die op mijn pad kwamen of bemoedigende teksten. Na de eerste brief kreeg ik een reactie: George bedankte me voor mijn woorden. Maar na de tweede brief bleef het stil. Dat maakte me boos. Waarom stuurde hij niks terug? Ruim een jaar lang zat ik daarmee, tot ik in de krant las over Perspectief Herstelbemiddeling: een stichting die slachtoffers in contact brengt met daders door bijvoorbeeld ontmoetingen te regelen. Ik dacht: wat een idee. Het leek me eng hem te ontmoeten,

maar tegelijkertijd zou het misschien ook goed zijn hem een keer in de ogen te kijken. Daarom stuurde ik de stichting een mail: of ze iets voor me konden betekenen. Al snel kreeg ik antwoord. Dat mijn mail 4 april was binnengekomen en George op 3 april zo'n zelfde mail had gestuurd. Ongelofelijk. En wat bleek ook? Hij was lang daarvoor al overgeplaatst naar een andere gevangenis en had mijn brieven dus nooit ontvangen."

Knuffel gegeven

"Na twee maanden heb ik hem ontmoet. Toen ik met een begeleider van de stichting zat te wachten in die kale gevangenisruimte, hoorde ik op de gang al gesnik. Die snik kende ik maar al te goed. Ik was heel gespannen, maar toen ik dat geluid hoorde, dacht ik ook: mij kan niets gebeuren. Ik doe dit voor mezelf en wie weet heeft hij er ook nog iets aan. Kort daarna kwam George binnen geschuifeld. Ik gaf hem als vanzelf een knuffel en we hebben een paar minuten zo gestaan. Hij kon alleen maar huilen. We gingen zitten en hij durfde me niet aan te kijken. Hij schaamde zich zo en kon me letterlijk niet onder ogen komen. Pas nadat ik hem na een half uur vroeg of hij me wilde aankijken, deed hij dat. En dat raakte ons beiden. Hij zag mij voor het eerst echt als nabestaande en zag het verdriet én mijn liefde. Ik zag hem na alle boosheid voor het eerst weer als mens en zag dat óók hij slachtoffer is. Ik denk dat ik toen de volgende stap in het vergevingsproces zette.

Nu, vijf jaar nadat mijn broer om het leven kwam, kan ik zeggen dat het heel goed met me gaat. Als ik nu aan Fred denk, komen vooral de

'Als ik nu aan Fred denk, voert het verdriet niet meer de boventoon'

warme herinneringen aan hem naar boven, het verdriet voert niet meer de boventoon. Ik ben niet meer in de rouw en dat komt doordat ik George heb vergeven. Ik sta licht en liefdevol in het leven en weet nu als geen ander: ieder mens heeft een bepaalde goedheid in zich, je moet er alleen wel voor openstaan die te zien. Met George heb ik af en toe nog mailcontact. Hij is in de gevangenis in afwachting van de uitspraak over zijn status. Hoewel vergeven een moeilijke en eenzame weg was, ben ik blij dat ik trouw aan mezelf ben gebleven en er toch voor ben gegaan. Het was een belangrijke levensles dat ik altijd moet luisteren naar mijn innerlijke wijsheid. Daarbij geeft het me ook het gevoel dat Freds dood niet voor niets is geweest. Door te vergeven is de ellende toch zingevend geweest: ik hoop dat mensen zich na het lezen van dit verhaal realiseren dat je niets opschiet met zwart-witdenken en dat het belangrijker is om naar iemand te kijken als persoon met het achterliggende verhaal dan alleen naar daden. Want dat maakt je eigen leven uiteindelijk ook mooier." ♡

REAGEREN?
Heb je net als Els contact gezocht met de dader van een delict dat jou betrof? En wil je daarover praten? Mail dan naar post@audax.vriendin.nl.

